

Haci yagi kokan bir kadini tahayyul etmek ne kadar zor.

Yasamanin buyusu.

Namazi beklerken yazmanin kendine has bir bereketi var, gozlerin yanmasi ruhun uyanmasina gebe.

Ask siirleri yazacak kadar toy ve yalanci oldugum zamanlarda, bunlardan birini baska bir arkadasima okutunca, bazi yerleri cok guzel, demisti.

Bana gore her yeri guzeldi veya hicbir yeri. Sonradan edindigim tecrube de bir metni veya siiri yazanin maksadindan tamamen farkli sekilde anlamanin muhtemel oldugunu gosterdi. Insanlarin yaazdiklarimi okumasini da boyle dusundum hep, benim anlamadigim bir sekilde anliyor olmalilar, dedim. Yaziyor olusumun gayesi de, aslinda, bakalim sonunda ne cikacak merakı, belki ben de anlarım okumaya deger ne yazdigimi.

O ask siirini gonderdigimde okunmus muydu? Yazdigim mektuplar okunuyor muydu? Bende okunacak bir sey olmadigi hissiyatına senelerce yazdigim ve asla cevap alamadigim o mektuplar yuzunden mi sahibim?

Sen bosluga bakarsan bosluk da sana bakar demis, ben bosluga cok mektup yazdigim icin mi, simdi yazilanların hepsi bosluktan?

Eline kalemi al ve beyaz kagidi kirlet, kimse silemeyecek yazdiklarini.

Pismanlik duyugum pek bir sey yasamadim, yazmak disinda, ancak bu pismanligimin tek caresi de, onu yazmak oldu. Yazmaktan bazen o kadar utaniyorum, ancak yazarak teskin edebiliyorum kendimi.

Ickisinden kurtulmaya calisan ama ondan duyugu utanci yine ancak onunla unutan alkolikler gibi.

Ohlife.com diye bir yer buldum, gunluk yazmak icin mail gonderiyor, her gun saat sekizde. Oraya da yaziyorum ama ortaliga kusmak kadar zevkli degil, cunku okunmayacagini dusundugum seyler yazmak, atlatilan ask acilari sonunda nefsimce gereksiz bulunmaya basladi. Artik okunmayacak mektuplar yazmiyorum okunacaklari bile ender.

Sanirim vakit girdi. Bunu telefonda yazdim ve tekrar okumuyorum.